

ΕΛΛΗΝΙΚ

ΑΔΕΛΦΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ.

ΧΩΝ

ΕΛΛΗΝΙ

ΔΩΝ

ΝΟΣΟΚΟ-

ΜΩΝ

Υ
Γ
Ι
Α
Σ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΤΕΥΧΟΣ

20 - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1967

ΕΛΛΗΝΙΣ ΑΔΕΛΦΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α. Ν. 1092
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ, Θεραπευτήριον «Εὐαγγελισμός», Ὑψηλάντου 45 - 47

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου :
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Δημοκρίτου 8 καὶ Σόλωνος

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Μ. Δ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ Διεθνὲς Συνέδριον Ἀδελφῶν F. Nightingale.....	
ΑΡΙΣΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ Τὰ χέρια καὶ αἱ μολύνσεις	
ΣΟΦΙΑΣ Ν. ΛΕΔΑΚΗ Συνέδριον Συμβουλίου Ἐθνικῶν Ἀντιπροσώπων ICN εἰς Ἐβιάν.....	
V. HENDERSON Βασικαὶ Ἀρχαὶ νοσηλευτικῆς φροντίδος (Μετάφρ. ΣΤ. ΠΑΠΑΜΙΚΡΟΥΔΗ)	
ΕΥΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΙ Μὲ τὴν ἀρχὴ μιᾶς νέας ἐκπαιδευτικῆς περιόδου.....	
Κ. ΚΑΛΑΝΤΑΡΙΔΟΥ Ἀδελφή, ὁ ἀσθενὴς σας ἔμεινε ἀϋπνος!	
H. SCHWAB Ἐνα μισοτελειωμένο ἡμερολόγιο (Μετάφρ. ΒΙΡΓ. ΣΙΩΜΑΛΑ).....	
ΑΝΔΡΟΜ. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ Σύγχρονα χειρουργεῖα	
Μ. ΠΕΤΡΟΓΕΩΡΓΑΚΗ Σὰν ὄνειρο.....	
ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΟΥ Μαρία Γεννηματᾶ.....	
ΕΙΔΗΣΕΙΣ — ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ	

Μ. ΠΕΤΡΟΓΕΩΡΓΑΚΗ

Διδασκούσης Ἀφῶν Νοσοκόμων «Πριγκίπισσα Ειρήνη»

ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ...

Σάν ὄνειρο βλέπαμε μιὰ ἐκδρομὴ στὴν Εὐρώπη. Κι ὅμως τ' ὄνειρο ἔγινε πραγματικότητας.

Ἡ τάξις 1964 - Α τῆς Σχολῆς μας ἐπραγματοποίησε μιὰ ἐκδρομὴ στὴν Αὐστρία - Βαυαρία μὲ πέρασμα ἀπὸ τὴν Γιουγκοσλαβία.

Οἱ προσπάθειες γιὰ τὴν συγκέντρωσιν χρημάτων εἶχαν ἀρχίσει ἕνα χρόνο πρὶν. Χορευτικά ἀπογευματινά, καὶ λαχειοφόροι ἀγοραὶ εἶχαν μεσολαβήσει, χωρὶς νὰ παραλείψωμε τὴν εὐγενικὴ χειρονομία τῆς Σχολῆς, ἡ ὁποία κατέβαλε εἰς χρῆμα τὸ ἥμισυ τῶν εἰσιτηρίων καὶ μᾶς πρόσφερε πολλὰ τρόφιμα.

Καὶ ἦλθε ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως πὸ μὲ τόση λαχτάρα περιμέναμε, ἡ 16η)4)67. Μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Κα Πετρίδου, διδάσκουσαν Ἀφῆ τῆς Σχολῆς, ξεκινήσαμε στὶς 6.45 π.μ. μὲ πούλμαν. Ἡ χαρὰ μας ἦταν ἀπεριόγραφη.

Μὲ γέλια καὶ τραγούδια περάσαμε τὰ γραφικὰ χωριουδάκια καὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ὡς τὴν ὀμορφή Θεσσαλονίκη, πὸ ἦτο ὁ πρῶτος μας σταθμός. Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος καὶ ἡ παραλία τῆς μὲ τὸν Λευκὸ Πύργο ἕνα χάσμα ὀμορφιάς. Ἐκεῖ μείναμε ὡς τὶς 4 μ.μ. καὶ ἔπειτα ξεκινήσαμε γιὰ τὰ ἑλληνικὰ σύνορα. Μετὰ τὸν τυπικὸ ἔλεγχο τῶν διαβατηρίων, ἀπολαύσαμε τὸ ἡλιοβασίλεμα στὸ γραφικώτατο χωριουδάκι τῶν Εὐζώνων. Τὸ ξεκίνημα ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖο «Εὐζωνοί», στὸ ὁποῖο περάσαμε τὴν νύχτα, ἔγινε στὶς 5.30 π.μ. τῆς 17ης)4)67.

Ὁ εὐζωνος, πιστὸς φρουρὸς τῆς Ἑλλάδος, μᾶς χαιρετᾷ ἀπὸ τὴν θέσιν του. Βρίσκεται στὴν νεκρὴ ζώνη μεταξὺ ἑλληνικῶν καὶ γιουγκοσλαβικῶν συνόρων.

Μετὰ ἀπὸ τὸ γιουγκοσλαβικὸ φυλάκιο προχωροῦμε κατὰ μῆκος τοῦ Βαρδάρη πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Γιουγκοσλαβίας. Ἀπόκρημνα βουνὰ μὲ τοῦννελ καὶ τοπία ἄγρια μᾶς ἐντυπωσιάζουν. Πολλὰ χωριουδάκια συναντοῦμε ἕως τὰ Σκόπια,

καὶ ἔπειτα προχωροῦμε πιά κατὰ μῆκος τοῦ Μοράβα.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὀμιχλώδης καὶ τὸ τοπίο μελαγχολικό. Χωριουδάκια μὲ σπιτάκια παλιά, βλέπομε πού καὶ πού ἀπομονωμένα στὶς πλαγιὰς τῶν βουνῶν. Μὲ τραγούδια, χωρὶς τὸ μελαγχολικὸ τοπίο νὰ ἐπιδράσῃ στὸ κέφι μας, φθάσαμε στὴ Νίς, βιομηχανικὴ πόλι μὲ πολλὰ λιγνιτωρυχεῖα. Μετὰ τὴν Νίς τὸ τοπίο ἀλλάζει κάπως: Γίνεται πιὸ χαρούμενο. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ πολὺ πράσινο πὸ συναντᾷ κανεὶς εἰς τὴν πρωτεύουσα, τὸ Βελιγράδι, ὅπου φθάσαμε στὶς 3.30. Πρῶτη ἐντύπωση: οἱ οὐρανοξύστες, τεράστια συγκροτήματα οἰκοδομημάτων. Δενδροστοιχίαι στὸς πλακόστρωτους δρόμους καὶ σπῖτια πνιγμένα κυριολεκτικὰ στὸ πράσινο. Διασχίζεται ἀπὸ τὸν Δούναβιν, Περνοῦμε τὴν ὠραιότατη γέφυρά του καὶ ἡ σκέψις ἄθελά μας γυρίζει ἀρκετὰ χρόνια πίσω, στὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνα, τότε πὸ ὁ Ρήγας Φερραῖος βρῆκε τὸν θάνατο στὰ γαλανὰ νερὰ αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, ἀφοῦ ἔσπειρε τὸ σπόρο γιὰ τὴν Ἐλευθερία μας, πὸ τὸσους καρποὺς ἀπέδωσε.

Συνεχίζομε τὸ ταξίδι μας. Μπροστὰ μας ἀπλώνονται ἀπέραντες ἐκτάσεις γῆς καταπράσινες, χωρὶς τίποτε τὸ ἀξιοθέατο ὅμως. Μονοτονία πὸ κουράζει.

Στὶς 6.45 φθάσαμε στὸ Σλαβίνσκι Μπόρτζ πὸ εἶναι ἕνας σταθμὸς πρὶν ἀπὸ τὰ Αὐστριακὰ σύνορα, μείναμε λίγο, καὶ προχωρήσαμε μὲ τὸ σούρουπο. Ἡ βραδιά εἶναι πολὺ γλυκειά, ὡς τὸ Μαριμπόρ, ἀλλὰ τὸ σκοτάδι μᾶς ἐμποδίζει νὰ ἰδοῦμε τὴν πόλι.

Περνοῦμε νύχτα τὰ αὐστριακὰ σύνορα. Τὰ τοπία πὸ συναντοῦμε προχωρώντας πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ φαντάζουν ὑπέροχα. Τ' ἀπόκρημνα βουνὰ μὲ τὰ τοῦννελ τῆς Γιουγκοσλαβίας ἔχουν τώρα ἀντικαταστήσει γραφικὰ χωριουδάκια καὶ ἀπέραντα δάση.

Γκράτς. Ὁραιότατη πανεπιστημιούπο-

λις. Ἐντύπωσι μᾶς κάνει ἡ καθαριότης τῆς πόλεως. Θὰ τὴν συναντήσωμε καὶ σ' ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ τῆς Αὐστρίας.

Ἡ διαδρομὴ Γκρατς - Βιέννη εἶναι ἓνα πανόραμα ὁμορφιάς, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς κατάφυτους λόφους τῶν Ἀλπεων. Ἐκεῖ φυτρώνει τὰ ἐντελβᾶϊς, τὸ γνωστὸ συμβολικὸ λουλούδι τῆς Αὐστρίας. Ποῦ καὶ ποῦ διακρίνονται μεσαιωνικοὶ πύργοι. Ἀπὸ μακριὰ διακρίνομε τὴν Βιέννη. Ἡ ὁμορφιά της εἶναι ἀπερίγραπτη.

Τακτοποιούμεθα σ' ἓνα Κέντρο Νεότητος, τὸ ὁποῖον εἶχε κανονίσει ἡ Σχολὴ μας διὰ μέσου τῆς Πρεσβείας, μ' ἓνα θαυμάσιο πάρκο. Σ' αὐτὸ τὸ Κέντρο θὰ μείνομε τὶς λίγες ἡμέρες τῆς παραμονῆς μας στὴν Βιέννη.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἔγινε ὁ γῦρος τῆς πόλεως μὲ πούλμαν. Ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός, Μανώλιες καὶ καταπράσινα δέντρα στοὺς δρόμους καὶ πολυάριθμα πάρκα μὲ ἀγάλματα στολίζουν τὴν πόλι. Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀγάλματα αὐτὰ παριστάνουν θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου. Ἐξαιρετικὰ ὠραῖο εἶναι τὸ ἄγαλμα τοῦ Ποσειδῶνα μὲ τὴν τρίαινά του, στημένον σ' ἓνα παράρτημα τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Κάιζερ, νῦν ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν.

Grinzicg: Ὀλάνθιστη συνοικία, γενέτειρα τοῦ Σοῦμπερτ. Μὲ τὶς πολλὰς της ταβερνούλες καὶ τὰ χαμηλὰ σπιτάκια, θυμίζει τὴν Πλάκα τῆς Ἀθήνας.

Kahleberg: Καταπράσινος λόφος μὲ δέντρα καὶ πολλὰ λουλούδια. Διὰ νὰ φθάσουμε ὡς τὴν κορυφή του, εἰς τὸ τουριστικὸ περίπτερον, περνοῦμε ἀπὸ τὸν δρόμον τῶν ἐλαφιῶν. Ὀνομάζεται ἔτσι γιὰτὶ στὰ δάση τοῦ λόφου ὑπάρχουν πολλὰ ἐλάφια, τὰ ὁποῖα τὶς βροχερὰς ἡμέρας κατεβαίνουν χαμηλὰ, ὡς τὸν δρόμον.

Εἶναι νύχτα καὶ ψιλοβρέχει. Ἀπὸ ψηλὰ κοιτᾶμε τὴν πόλι, ἀπέραντη καὶ ὠραία, ἀφάνταστα ὠραία. Ὁ Δούναβις φαντάζει σὰν τεράστιον φίδι μὲσ' τὴν νύχτα, καὶ τὴν χωρίζει στὴ μέση. Ἡ ὠραιότης τοῦ τοπίου μᾶς συνεπαίρνει. Ἡ ὥρα μας ὁμως πέρασε. Ἡ περιήγησις τῆς πόλεως θὰ συνεχισθῇ αὔριο.

19-4-67. Στὶς 8.30 π.μ. ἐπισκεφθῆ-

καμε τὸν Ἅγιον Στέφανον. Εἶναι ὁ μεγαλύτερος Καθεδρικὸς ναὸς τῆς Εὐρώπης. Ἄρχισε νὰ κτίζεται τὸν 13ον αἰῶνα καὶ τελείωσε τὸν 15ον - 16ον, ἐπὶ Καρόλου τοῦ 3ου. Ἡ καμπάνα του, ἡ δευτέρα σὲ μέγεθος τῆς Εὐρώπης, εἶναι κατασκευασμένη τὸ 1711 ἀπὸ τὸ μέταλλο τῶν κανονιῶν τὰ ὁποῖα εἶχαν παρθῆ κατὰ τὸν Δεύτερον Τουρκικὸν πόλεμον τὸ 1683. Ἡ καμπάνα αὕτη ἔχει ὕψος 294 μ., διάμετρο 314 μ., ζυγίζει 22,5 τόννους καὶ στοίχισε 19.400 φλορίνια. Κτύπησε διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ Ποντίφικος Η. Μᾶς, ὅταν ὁ Κάρολος ἐστέφθη Αὐτοκράτωρ (τὸ 1712) καὶ ἔκτοτε ἀκούγεται μόνον σὲ ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις.

Ἀνάκτορον **Schonbrunn** Μαρίας Θηρεσίας καὶ Φραγκίσκου Ἰωσήφ. Ἐκτίσθη τὸ 1600 καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ 1441 δωμάτια, διακοσμημένα ὅλα σὲ στῦλ ροκοκό. Τί νὰ πρωτοθυμηθῆ κανεῖς; Τὴν αἴθουσα τῶν καθρεπτῶν, τὴν αἴθουσα τῶν ἐκατομμυρίων (λέγεται ἔτσι διότι ἡ ἀξία της ἀνέρχεται σὲ ἑκατομμύρια); Τὴν αἴθουσα τῶν 12 μηνῶν τοῦ ἔτους — ἓνα ἀληθινὸ ἀριστούργημα τέχνης; Τὸ χρυσάφι ποὺ στολίζει τοὺς τοίχους, τοὺς πίνακες διασημῶν ζωγράφων τῆς ἐποχῆς — πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς παριστάνουν τὴν Μαρία Θηρεσία μὲ τὰ 11 παιδιὰ της — ἢ τὸ σιδερένιον χωρὶς στρῶμα κρεβάτι τοῦ Ἰωσήφ, ποὺ παρέμεινε στρατιώτης ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του; Πολυέλαιοι φερμένοι ἀπὸ τὴν Τσεχοσλοβακία, Ἰνδικαὶ καὶ Περσικαὶ παραστάσεις, κοσμοῦν τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας Θηρεσίας. Ἀπέραντα πάρκα μὲ ἀγάλματα καὶ μνημεῖα ὑπάρχουν γύρω ἀπὸ τὸ Ἀνάκτορον. Μείναμε ἔκθαμβοι ἀπὸ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ὠραιότητα ποὺ συναντήσαμε. Ἦτο θέαμα ποὺ δὲν θὰ ξεχασθῆ ποτέ.

Μετὰ τὰ Ἀνάκτορα ἐπισκεφθῆκαμε τοὺς κήπους τοῦ Δουνάβεως. Κάναμε τὸ γῦρον τοὺς μὲ ἠλεκτρικὸν τραινάκι. Οἱ γέφυρες τοῦ Δούναβι χρονολογοῦνται ἀπὸ 1890 - 1910.

Pratter: Εἶναι ἡ μεγαλύτερη ρόδα τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὰ βαγόνια της, στὴν περιστροφὴ, μπορεῖ νὰ δῆ κανεῖς ὅλη τὴν Βιέννη. Ἀληθινὸ πανόραμα παρουσιάζε-

ται στὰ μάτια τοῦ καθενὸς τὴν νύχτα. Ἐπίσης ἓνα ἀληθινὸ θαῦμα ὁμορφιάς καὶ τέχνης εἶναι τὸ ἄγαλμα τοῦ Στράους, τοῦ μεγάλου μουσουργου, στὸν ὁμώνυμο κῆπο.

Περίφημος ἐπίσης εἶναι καὶ ὁ ζωολογικὸς κῆπος καὶ τὸ ἐνυδρεῖο τῆς Βιέννης. Ἡ ὄπερά της, δεύτερη στὴν Εὐρώπη μετὰ τὴ Σκάλα τοῦ Μιλάνου φαντάζει ἐπιβλητική.

Τὸ **Imperial**, τὸ μεγαλύτερο ξενοδοχεῖον τῆς Βιέννης καὶ ἄλλα κτίρια χρονολογοῦνται ἀπὸ 200 καὶ πλέον ἔτη.

Ἐντύπωσι μᾶς ἔκαμε τὸ γκριζο χρῶμα τῶν κτιρίων τῆς πόλεως. Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν ὀνομάσῃ γκριζα πόλι, ἂν ἔλειπαν τὰ πολυάριθμα πάρκα καὶ οἱ ὀλάνθιστοι δρόμοι της.

Ἀλλὰ ἤδη οἱ ἡμέρες μας τελείωσαν καὶ τὸ ἀπόγευμα στὶς 1.30 μ.μ. τῆς 20ῆς)4)67, περνώντας ἀπὸ τὸν κεντρικώτερο δρόμο της, τὴν Μαρία Χιλφειστράσε μὲ τὰ πολυάριθμα μαγαζιά, ἀποχαιρετᾶμε τὴν πόλι πὺν τόση συγκίνησι μᾶς χάρισε καὶ προχωροῦμε πρὸς τὴν Βαυαρίαν.

Ἡ διαδρομὴ εἶναι ὑπέροχη. Οἱ λεῦκες καὶ τὰ ἔλατα ὀργιάζουν. Πολλὲς λίμνες ὑπάρχουν σ' ὅλη τὴν περιοχὴ. Στὶς 6 μ.μ. φθάσαμε στὸ Σάλτσμπουργκ, πατρίδα τοῦ Μότσαρτ. Γραφικωτάτη Πανεπιστημιούπολις, κέντρον καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεων, κυρίως μουσικῆς, μὲ ὠραιότατα ἔργα τέχνης καὶ μουσεῖο ἀφιερωμένο στὸν Μότσαρτ.

6.15 μ.μ. Περνάμε διαδοχικὰ τὸ αὐστριακὸ καὶ γερμανικὸ φυλάκιο καὶ προχωροῦμε πρὸς Μόναχον.

Τόσο στὴν Αὐστρία ὅσο καὶ στὴν Βαυαρία τὸ ὀδικὸ δίκτυο εἶναι ἄριστο καὶ ἡ διαδρομὴ ἀρκετὰ εὐχάριστη. Στὶς 10.30 φθάσαμε στὸ Μόναχο καὶ μείναμε σ' ἓνα ξενοδοχεῖο στὸ Κέντρο τῆς πόλεως. Τὴν ἐπομένη ὁ καιρὸς ἦτο βροχερὸς καὶ δύσκολη ἡ περιήγησις τῆς πόλεως.

Ὄραιότατα εἶναι τ' ἀνάκτορο τοῦ Μαξιμιλιανου, ἀδελφοῦ τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ (Μουσεῖο τώρα), ἡ Ὄπερα, τὸ Δημαρχεῖο, τὸ Καρολίνειον μνημεῖον, τὰ Προπύλαια, οἱ Γλυπτοθῆκες. Αἰσθανθήκαμε πραγματικὰ ὑπερηφάνεια σὰν Ἕλληνες, βλέποντας πὺν ὅ,τι περιέχουν οἱ γλυπτοθῆκες τῆς πόλεως εἶναι Ἑλληνικὸ (γλυπτὰ Ἀφαιάς Ἀθηνᾶς κλπ.). Ἀλλὰ ἐκεῖνο πὺν μᾶς ἀφησε πραγματικὰ ἔκθαμβες ἦταν τὸ τεχνολογικὸ

Μουσεῖο. Ἐκεῖ βλέπει κανεὶς τὴν ἐξέλιξι εἰς ὄλους τοὺς τομεῖς τῆς ἐπιστήμης.

Καὶ ἐδῶ συναντοῦμε τὸν «γαλάζιο» Δούναβι καὶ ὠραιότατα πάρκα.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ξεκινήσαμε γιὰ τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς. Διαδοχικὰ περνᾶμε ἀπὸ Σάλτσμπουργκ καὶ Γκράτς. Ἡ διαδρομὴ εἶναι ὑπέροχη. Ἐνα πανόραμα πὺν ξεπερνᾶει κάθε φαντασία ἀπλώνεται μπροστὰ μας. Οἱ Ἄλπεις χιονισμένες. Λίμνες πὺν στὰ νερά τους ἀντανεκλῶνται, δέντρα καὶ χιόνια. Χωριουδάκια ἀνάμεσα στὶς χιονισμένες κορυφές πνιγμένα στὸ πράσινο καὶ τὰ χιόνια. Ἡ ὁμορφιά τοῦ τοπίου εἶναι ἀπερίγραπτη.

Στὶς 7 μ.μ. περνᾶμε ἀπὸ τὴ Λέχα Βίλα, μικρὴ κωμόπολι μὲ μὲ ὑψόμετρο 330 μ., μὲ καθρέπτες στὶς ἀπότομες στροφές γιὰ νὰ διευκολύνεται ἡ συγκοινωνία.

Φθάσαμε στὸ Γκράτς 11.45 μ.μ. ὅπου καὶ διενυκτερεύσαμε. Πολὺ πρῶτ' ξεκινήσαμε γιὰ τὰ αὐστριακὰ σύνορα καὶ πολὺ γρήγορα τ' ἀφήσαμε πίσω μας. Ἡ ὠραιότης τῶν τοπίων του καὶ ὁ πολιτισμὸς τῶν κατοίκων του μᾶς ἀφησαν ἀξέχαπτες ἀναμνήσεις.

Περάσαμε ἀπὸ τὸ Ζάγκρεμπ καὶ κάναμε τὸ γῦρο τῆς πόλεως. Ἀρκετὰ ὠραία πόλις μὲ ἐκκλησίες γοθικοῦ ρυθμοῦ. Ἐν συνεχείᾳ περάσαμε ἀπὸ Βελιγράδι-Νίσσα, ὅπου διανυκτερεύσαμε.

Στὰ ἑλληνικὰ σύνορα ὁ γαλάζιος οὐρανὸς μας διώχνει τὴν κούρασι καὶ γεμίζει τὶς καρδιές μας ἀπὸ ἥλιο καὶ φῶς.

Ἡ ὠραία Θεσσαλονίκη, ἡ νυφούλα τοῦ Θερμαϊκοῦ, μᾶς ὑποδέχεται ὅπως καὶ ὄλες οἱ ἄλλες πόλεις, πὺν περνᾶμε.

Στὶς 10.20 τῆς 24-4-67 εἴμαστε καὶ πάλι στὴν Ἀθήνα, γεμάτες ὠραῖες εἰκόνας, καινούργιες παραστάσεις, πὺν ὅσο ὁ καιρὸς θὰ περνᾶ θὰ ξεκαθαρίζουν μέσα μας, ἀφήνοντας μιὰ πλούσια ἐμπειρία ἀπὸ τὴ γνωριμία ἐνὸς ἄλλου κόσμου, διαφορετικοῦ ἀπὸ τὸν γνωστὸ δικό μας.

Τελειώνοντας, ἐκφράζω τὴν εὐχὴ ὅπως ἡ προσπάθεια τῆς τάξεως 64 Α γίνῃ ἡ ἀπαρχὴ καὶ ἓνα καλὸ παράδειγμα πρὸς μίμησιν καὶ ἀπὸ τὶς ἐπερχόμενες τάξεις τῆς Σχολῆς μας, ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν Νοσοκομειακῶν μας Σχολῶν.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΟΥ Ε.Σ.Δ.Ε.Ν.

πρὸς τὸν πρῦτανιν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. ΡΑΜΜΟΝ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναλήψεως τῶν τῶν καθηκόντων τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ κ. Γ.Θ. Ράμμου, τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ε.Σ.Δ.Ε.Ν. ἀπέστειλεν αὐτῷ τὸ κάτωθι συγχαρητήριον ἔγγραφον :

Ἀθῆναι, 5 Σεπτεμβρίου 1967

Αρ. Πρωτ. Κ3 — 413

Ἐξοχώτατον Κύριον ΓΕΩΡΓΙΟΝ Θ. ΡΑΜΜΟΝ, Πρῦτανιν Πανεπιστημίου, Ἐμμανουήλ Μπενάκη 84, Ἐν τ α ὕ θ α

Ὁ Ἐθνικὸς Σύνδεσμος Διπλωματούχων Ἑλληνίδων Νοσοκόμων ὑποβάλλει ὑμῖν θερμότερα συγχαρητήρια καὶ ἀποβλέπει μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν καὶ συγκίνησιν εἰς τὴν βοήθειαν ὑμῶν διὰ τὴν ἠθικὴν ποδηγέτησιν τῆς σπουδαζούσης νεότητος.

Μετὰ σεβασμοῦ

Ἡ Πρόεδρος
ΕΛ. Α. ΠΑΤΡΙΝΕΛΗ

Ἡ Γεν. Γραμματεὺς
ΣΟΦΙΑ Η. ΛΕΔΑΚΗ

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ

Π ρ ὸ ς

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου Διπλωματούχων Ἑλληνίδων Νοσοκόμων Θεραπευτήριον «Ὁ Εὐαγγελισμὸς»

Ἐ ν τ α ὕ θ α

Εἶμαι εὐγνώμων πρὸς τὸ Ὑμέτερον Συμβούλιον διὰ τὰς ὑμετέρας εὐχὰς ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων μου καὶ μετὰ πολλῆς συγκινήσεως δέχομαι ταύτας, θεωρῶν αὐτὰς ὡς πολύτιμον ἐφόδιον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀναληφθέντος ἔργου. Θὰ εἶμαι εὐτυχῆς, ἔάν καὶ ἀπὸ τῆς νέας θέσεως ταύτης ἔχω τὴν δυνατότητα νὰ βοηθήσω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τὸ ἔργον τοῦ ὑμετέρου Συνδέσμου, τὸ ὁποῖον τόσον μεγάλην κοινωνικὴν καὶ ἐθνωφελῆ σημασίαν ἔχει.

Παρακαλῶ, ὅπως διαβιβάσητε τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μου καὶ τοὺς χαιρετισμούς μου πρὸς πάντα τὰ Μέλη τοῦ Ὑμετέρου Συνδέσμου καὶ δι' αὐτῶν πρὸς πάσας τὰς τὸν καλὸν ἀγῶνα ἀγωνιζο-

μένας ἀδελφὰς νοσοκόμους, τῶν ὁποίων παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ ζητήσω τὰς προσευχὰς διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀσθενῶν μου δυνάμεων διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πολλαπλῶν καὶ δυσχερῶν καθηκόντων μου.

Μετὰ τιμῆς
καὶ πολλῶν χαιρετισμῶν
Γ. Θ. ΡΑΜΜΟΣ

*

ΜΟΡΦΕΣ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ...

ΜΑΡΙΑ ΓΕΝΝΗΜΑΤΑ

Ἐνα ἀκόμῃ μέλος ἔλειψε ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῶν Ἀδελφῶν. Ἡ Μαρία Γεννηματᾶ.

Κατήγετο ἀπὸ τὴν Λευκάδα. Προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεραπευτηρίου «Ὁ Εὐαγγελισμὸς» τὴν 10ην Σεπτεμβρίου 1915 καὶ παρέμεινε ἐν αὐτῷ ἐργαζομένη μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1945, ὁπότε παρητήθη, μὲ μίαν διακοπὴν 3 ἐτῶν (1919 - 1922), πὺ ἔγινε διὰ νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας της εἰς Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον τῶν Πατρῶν.

Ἡ Μαρία Γεννηματᾶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας της ὑπῆρξε πρότυπον καλῆς Ἀδελφῆς καὶ εὐσεβοῦς Χριστιανῆς.

Παρητήθη τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1945 ἀφοῦ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας της εἰς τοὺς πάσχοντα καὶ τὸ Ἰδρυμα ἐπὶ τριάκοντα περίπου ἔτη. Μετὰ τὴν παραίτησίν της μετέβη εἰς Αἴγυπτον παρακληθεῖσα παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος Καΐρου ὅπως ἀναλάβῃ τὴν νοσηλευτικὴν Διεύθυνσιν. Ἐκεῖ παρέμεινε ἐπὶ 5 ἔτη καὶ μετὰ ταῦτα ἐπανῆλθεν εἰς Ἑλλάδα καὶ ἀπεσύρθη εἰς Αἴγιναν, ὅπου κατετάγη εἰς τὸ Σῶμα τῶν Μοναχῶν τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου καὶ ἀφιέρωσε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς της εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κυρίου μετωνομασθεῖσα Μοναχὴ Εὐγενία.

Ἀπεβίωσε τὴν 20ὴν Σεπτεμβρίου 1967.

Ἡ μνήμη της ἄς εἶναι αἰωνία καὶ ἡ ἀνάμνησίς της εἶθε νὰ μᾶς ἐμπνέῃ πάντοτε καὶ νὰ μᾶς ὀδηγεῖ πρὸς τὸ καλόν.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΟΥ